

се разшириха. Тя стисна крепко щита до жилавото си тѣло, следъ това го отпусна на верижката, закачена за шията ѝ, подръпна юздитѣ на коня си. Ясно ѝ бѣше, че е излишна между двамата млади влюбени. Отдавна вече траеше обичѣта на Добромиръ и Белослава, ала много беди и изпитни бѣха прекъснали нѣжно разцвѣтѣващото чувство.

Бѣше минала вече една година отъ смъртта на бояра Сеславъ, а скоро щѣха да отслужатъ и деветъ месеца отъ загинването на Белота въ Стрѣзомировия бунтъ. Госпожа Евпраксия се бѣ прибрала въ мжжовитѣ си кули край Камчия, заедно съ по-младия си синъ Витлеемъ, който бѣ дошълъ за погребението на баща си отъ Римъ, а следъ това бѣ останалъ въ България по изрична порѣка на Борила. Княгиня Зоя се бѣ завърнала отъ Карвунскитѣ си земи, най-вече заради Белослава, която вехнѣше отъ копнежъ по шума и веселбитѣ на престолнината, по задиркитѣ на знатни момци, по тържествата на които би могла да покаже богатитѣ си накити и рубли. Следъ годишнината на Белота, тя щѣше да я вѣнчае за Добромиръ и щѣше да се прибере пакъ край морето. *три по-малкиѣ си деца*

Край снажната си румена, бѣлолика братовчедка, Мария изглеждаше съвсемъ като дете, само необикновено високо израсло. Ала иначе, взорѣтъ, мисълѣта, движенията ѝ бѣха лишени отъ всѣко кокетство, пълни съ свежа наивностъ и чистота. Тя не можеше да разбере закачливитѣ усмивки, гизденето на Белослава. Радостѣта на младата мома, че е задиряна отъ толкова хубави левенти, бѣше чудна и необяснима за царствената ѝ връстница, чието юношеско сърдце бѣ още затворено и студено, като кжсче мраморъ. Мария гледаше най-много съ снизхождение и лекъ присмѣхъ къмъ увлѣчението на Добромиръ и Белотовата дъщеря. При всѣки случай не избѣгваше да ги подиграе съ тънка безобидна шега или закачка. И сега, като бодна коня си, тя весело имъ махна съ рѣка:

— Гледайте да не пуснете коренъ на това мѣсто!

И изчезна съ хъртоветѣ си въ завоитѣ на тѣсната пѣтека.